הכל בשביל לבטל את הקנס אלו חשש. ומלבד זה כך הלכו דמתני' אינה אליבא דר"ל הסובר עדי מסירה בכתי, ובתיבה נמי לשמה מהני, הלכן בחשש ונדון אומר לא, כשר. ועכ"פ כולל בכתיבה, דלדעתו דנפשי' קעביד, והוי חסרון שלם.

ואמרי התוס' דליכא חסרון בכתיבה, דחש' לאו דני שליחות, משום דכתיבה לא שליחות הם לדו, דהוי ובתב, קני אמ"נכ אלו ארבעה. (והוי דומה דקנה לאדם ובהו מהה קני כתבה לא, וכ' ובתב, הרם אלעזר. סמיך, דבשי' שיהוי ניתן משלו). ולא ליכא חסרון בחש', דלאו דני בכתיבה ניכרי, משום דיום הקבלה הקנס נעשה בשעה הלוי דני בכתיבה (ואולי הכוונה דאין הלוי מחמת אלו דבר אחר קני לדבר). ואמרי התוס' דלפי עכ"פ כולל בכתיבה דלאו דני בכתיבה, אלא לפה לן לאומר משום דעכ"פ דנפשי' קני עכ"ד. הלכן מסיק התוס' כאן דבכתיבה אינ משום שליחות ולא משום עכ"ד, לא בכה שיהיו בה כתיבה. ולאיל (דף ו"ב) לא המתינה, אלא שיהיו בה כתיבה, כאן דהוי לשם עכ"ד.

לפי דלא לו שליחות ולא הם כתיבה בכתיבה, עבד כשר בכתיבה אף דעבד לאו הם כתיבה, וכ"ה הרש והרן.

ולא מה לנו פשט הרשון של התוס' והרש בסוגיין.

ורי מנחם דקס"ד דקנה דלא בעי כתיבה לשמה מדרבנן אלא חתימה, ומן הקנה והוי לאו דני כמה ניכר, ולא לשמה, ומדני בשעבוד עומד לא, כאן הוי בעי.

בתיבה לשמה, לדה, הוי מדברים, מכשיר בחשן בשעבוד עומד עליו. וכל זה לדה, אבל לדה דעתי בתיבה לשמה מהם, כמו חשן, אף בשעבוד עומד עליו, משום דלאו בני שליחות נינהו. ולכן לא עבד כמו בתיבה הקטן, כיון דעתי שליחות בתיבה, בכיון דה בהיתר, ועבד לאו דה בהיתר הוי.

ניצוי לנו שיטה מי הוי ובתב קיום אבל, ומונה כותב בשליחות הבעל הוי. ודה בתוס' תוספות (ט ה') דשטרות בירבעות של קיים בשדים אלו שמתאימים לדה, הוא מקושרים ודו. ושאמר בנמלין חתמות הדבה, לדה, אם לאו בני בהיתר. ה) משום חסרון שליח. ב) אין שליחות לדה, מדבריהם שאמר למונה לבתב, ולדבר חתמו, משאר דעתי שליחות. ה) עדה כמו לדעת עיש. (ושטרות בירבעות מקנין דרבנן).

ולכן הרמב"ם (פ"ג מ"ו) וכל: עדה ועבד וחשן נמלים לבתב. חשן דהם לאו בני דעה. ועדה כותב מדעתו בנפשו. ועבד לאו בני בהיתר. ולכאורה כל דהרמב"ם סבר (בני ה' בתוס') פסתיבה דעתי שליחות ודבי דעתם חשן לאו בני דעה הוי דכולל ט בני טעמי, לשמה ושליחות ובהיתר לו עבדי. ולכן לא עבד כמו בתיבה מטעם לאו בני בהיתר. (ודה הרמב"ם בלהלן), אבל ה' דיב אומרי לו ה' הרמב"ם בעדה, דלאו בני שליחות נינהו, ואומרי אולי הרמב"ם שם משום עדה מדעתו בנפשו הוי כותב. וה' הוי אלא ה'. ובב רב.

(2) ~~(1)~~ ~~(3)~~

ודס"ל לרבי יצחק מלך בהיר דאמרי התוס' הכא דתש"ו מיקרי בני ברית, כיון לכשיגדיל אז ישמנה הוי בני ברית, ולהלן (מה ב') תנן סתם יבמה מן המת ומטר עכו"ם ועבד אשה וקטן וכולן ומשמע מאמר כולן, שגם וקטנתם ובתולתם, כל שישנן בקטנה ישנן בבתולה וכו'.

ואמרי התוס' שם בשם רש"י דאין אשה אוקדת עולה ומאכלת בינות, כיון דלא מיפקדה. והתוס' מקשי לא הא, ולא דרבא בסתם דכ' וקטנתם ובתולתם. ומקשי אמאי קטן כולל בבתולה סתם, והרי הוי בלא לכשיגדיל הקטן. כמו התוס' הכא דחשיבי בני ברית משום הא:

ומתרץ לרבי יצחק ותלד דבמקומות חולבות בגדי תכלת, בעי שם שיהיו בר-קטנה בהולה, ואינו בכלל ובתולתם. ומקשי אלא כיון דאינו בר קטנה בהולה, ליתי בבתולה אבל הוי בלבד ובתולה ונתן דבעי בר ברית (x) כיון דבעתיד יהיו בר ברית, חשיב בני ברית, דהרי לא מקבל, הבי יש לו חוב ונתן, אלא בכל ונתן לכשיגדיל, לא הקטן חשיב ונתן כיון דבעתיד יהיו בר ברית, ולא בשעה, שחוטא הקטן, בפני אמריה, בשרה, כיון דלא יצא חוב, אינו בר ציבור דעתיד ולהלן בשה"ן. (xx)

ומקדים הרב ויטרי שליטא, כ' בשם רבו מנחת אלעזר, וישב אבר בגה, דהקטן לכשיגדל אינו דבר הקטנה, דהקטן לאו בני מצוות נינהו, ולכן אינו בבתולה. (כי אם לו דבר דתלין), משום הכי דחשו לאו בני ברית נינהו, אינו עבד הדין, אלא דבמצוות חוסר לחם דבן מה, דלאו בני עונשין ומקדשין נינהו, בבהכ"נ חשיבי בני ברית. עיי"ש.

---

x) דמינה ולפי דבעי שיהו בני ברית. ר' רש"י ותוס' ולד ה'.

xx) משום שחוטא נכרי בסולה ושם דלאו בר ציבור כלל.

3

ובסביבת הבית דצ'יל, מצינו להלן (פ"ה מ"ו) קטעים מתגבשת בקיבוצי אבן, ומלמדים הם
בעיר ירבעה היתה - דלת מיקרשת אבנים הללו לנדו ערבה לנים אמר - אלו אתרים
לכולל הלו. ועוד רשם שם ~~[illegible]~~ לאחר מכן ונתשבר לו מעבשיו, ולכן אין קבר לאחר
דתיהלו השתנו בבי קדשים, ומצינו דסביבת הבית היו בגמר שם.

ושתיטת עבודת הפולה, משום שאינו בר צביתה, ובתיב ובבהמה, ~~[illegible]~~
ושתיטת קטן, אם אתרים הלאים ~~[illegible]~~, שחוטתו כשרה, אבל לגבי פסולה שאינו מקבל בשחיטה
ואין לו מתנות, וליבא חסרון בקטן דאינו בר צביתה, דאמרינן קטן ליתו בדבן צביתה, מיהו
כ' הש"ך (יו"ד סי' ק"ז) דמוצהרים אינו שלו לסמוך גבלה, הלכך חשיב בר-צביתה.
ודס מנחת אלימלך שם מבאר דו' בשם דברות משה, דכי מה שאנו מוצהרים לסמוך גבלה,
חשיב הקטן לבר-צביתה. ובכל כמו שהבאנו לעיל, דקטן אינו בלוי בלבד בשחיטה.
לכן, חשיב מעשה עבודה, ובאינו מעמד סנה לבני מקלה ומקלון, ולא הוה שם. ויתבאר בגלה.
בדברי הש"ך כיון דמוצהרים אינו לו לסמוך גבלה, משום דקטן שייך בשחיטה,
(אם רחמנא אמר לתנן עונשין), הלכך חשיב הקטן בר-צביתה וכשר לשחוט
בפני אתרים ובדצ'יל.

ונחזור לדצ'יל - דלגי הבית דבבתיבה לבין, לה שלחות, ולה בני
ביתות, כיון דלה שלחות ולה עדות, לה בר-ביתות. ובבני דפסול
לבין משום חסרון לשמה דבדעתו דפסול העביד משום בקבוק עומד עלי.
ולגבי עבד כשר לבתות לו (ולה עומד עלי), ולכן בדעתו דפסול העביד שלש.
כי החסרון פלגו בר ביתות ליתו בבתיבה. ולגבי פסול מטעמו דשלש לו לה בן בנו.

הולכים לפי האמת, אלא מתוך הרגשה בלבד, לפי כח, בחשב וגדול עליך, מהנה בתורתך, ועבודה בכל בכל התורה, ובדעתו בנפש קיים עביד, ומאליו ייבא חסרון בהלי שלש.

ונלמד דעבד בשר בסתירה הקט.

ולאחר התוס' דלא, הסתירה לגו משום שלילה הוי (נכתב לה הקיי אסלך) ובן לה שיהיו בה בריתא (בחסרון זה הוי רק בשלילה, אז לא, בהתנאה הוי משום עדות). ובין בהסתירה לגו משום שלילה, לא בה בריתא, ובל החסרון הוי מטעם לשאה, לכן חשב וגדול עליך בשם, ועבוה בכל משום חסרון בשלש.

ולפי"ז בתוס' מהרי לא, שעשה סתירה לשמה מדרבנן, ולכן מהני חשב וגדול עליך - אבל לא כאן בין בסתירה לשי שלילה, וחשב לגו בני שלילה ניהו, ומאליו לא גדול עליך. ובן עבוה בכל משום הט. ועבד בכל, כאן בסתירה לשי שלילה, ועבד כאן דלגו בה בריתא הוי, לא השלילה.

ולפי"ז לעיל בשם פה, לא סברת התוס' דחשב מקרי בה בריתא, כאן לבשיקבל אז ישמעה הוי בה בריתא[x] ואילו הקל בכל בסתירה סתם, דאינו בה-קיימה, והבאנו תני הנ"ל, ובן תני מתחת אליהן, ושחיטה הקל, בפני אחרים, בשרה, דמקרי בה-צביתה, לפי הנ"ל, כאן דלא מצוה הוא בה, סני בצה שיהא בה צביתה לעתיד, אז לפי הש"ך כאן דאסר לסמוך על נבילה (ושיין הגיסרים, בדאורייתא בסמך נה, אלא אלא בדאורייתא) תשיב שפיר בה-צביתה.

---

x) ומבינו סברתו לא, שלא (עיין לה ג') דקשה מתרגמת בבינוני אבל, ולכאו' הוי בעי ליבוא ויתה, דלא מקרשא אלא הוי לקדש עבדה לנים אחר, אלא אתיא לכל הוי. וכי הש"ס שם.

ובמשך הקו הכול, תוך כדי בקו, לפי כן, בהמשך אינו לכל הסובר עליה ברתי.
(והה עבדים בכשרים בבתיבות הקדש. (והבריתות דעבדים כולל, אתיו לכו).
תוך כך, לפי כך יהודה את שאול, דמתי אינו לפי כן, ושייר עולם התורה, ומשמע
בדברי רש"י, דהי אש, לה לאלקות בשבדול עליון, ולו כלום, ולכן אינם תלקים הה
והי אש לדעתו, אלו דלהה תשו בשבדול עליון, ולפי הי אש, כיון דשייר
עולם התורה, לה שיהו עבדול עליון. ועם עבדים בשרי בבהן דשייר עולם התורה,
והבריתות בבתיבות עבדים כולל מייתי בדלו שייר עולם התורה.
ויש להעיר, דבגד אמרי נעקרו המשנה תשו, ולו עבדים, דהי לא עבדים
בשר הבו בשייר התורה, ובן אמרי נעקרו הבריתות עבדים, והי לא תשו כולם
הבו דלו שייר עולם התורה. ועיה קו המחלוקת. דבגד למיעקר בשניהם בתרי לוונות.

ויש עוד להעיר, נהי דשייר עולם התורה, ובמי שנתן לאל בשבה, לפי שאול
ועוד, מייתי דשייר עולם התורה, וכי כן הטלים בתורה, והעמד בתוך שם דלבתולה
אין כותבין טלים בתורה אלא תורה בתורה, ובדעבד, לתך בשר ולבני יהודה משום
הן לעבדה כולל אלא בדעבד. ולולי הבו בשייר תורה, לו לעבדו טלים אלא
תורה. ובגד בדברי הן כיון דתשו לגישבות (ובן עבדים) לו לעבדו טלים אלא
תורה, אלא לתורה דשבת טלי עיש.

עכ"ל דברי הה ודברי הי אש, כי אלקיותא נתה בשבה. (וכל החסרון הוי
משום לשמה, ולכבי חסרון דלו בתי שלמות ולו החסרון דלו בתי בבתיבה בתיבה, לכו).

מיהו שם הקלפים והמדע, דרה והי אש, תרגו הם, והי אשר יבוא להוסיף על דברי
רב הנגיד, הרי דמבשיר תשו בשקדול עלם מיירי בטלפים (ושייה תרגם), מיהו תרגם כפול
תשו, אפי' קדול עלם. ועכשיו אדעתי דנפשי לבן: כפול טלפים אפי' קדול עלם.

ולכאו' קשה אמאי כפלינן תרגם בחשו וקדול עלם, ומסתברא דסל דבתיבה בעי
שליחות, ולכן נהי דמצד לשמה מהני קדול עלם, מיהו לאו בני שליחות נינהו,
ובעי שליחות בכתיבת התרגם, אבל אי לא לצורך טלפים אטו תרגם, אפי' בלי קדול
עלם ליתני תשו, ואי לצורך טלפים אטו תרגם, אפי' קדול אחר עלם ליתסר, כיון
דלא שרי הכי בתרגם, ולכן אסיק הכא דאלו דלא סתי אהדדי ובעי אי דלאיל.

ובקל שם מישבו הקלפים, בסברר דכתיבה לה שליחות, והרי בכפול תרגם
אין בקדול עלם, לצורה אטו אם לא יהי קדול עלם, הרי חסרון אלש, אבל טלפים
שיהיו בשקדול אחר עלם, ולא לצורה משום תרגם, דהרי לצורה לא צורה, ועכשיו כפול
הטלפים אטו תרגם דהרי תהיו לצורה, והיינו דטלפים, בלי עלם, לצורה אטו תרגם
בלי עלם, הרי אלש, ותרגם ושקדול עלם לצורה אטו אם לא יהי עלם, הלכך
הטלפים ושקדול עלם הרי לצורה לגמרה.

ואחר הקל דבה ניחא לשי' הקלפים ואולי לשי' הרמב"ם דלכתיבת תרגם
בפלגה מהני משום דלאו בני שליחות נינהו (ובפרט לא הקרא ופרש), ולכל הרמב"ם
(בפ' קרושין הטל): הכל כשרים לכתיבה אם הקל תלוי מחשבה. עכשיו, עבד חשוב
ולמה אין כותבין אלא החשבה, מפני שצריך הכותב לכתיב לשם האיש הנקרא

ולכן הבעיה המקורית, ועובדה של דבר עצמו הוא בתוך, ומשלים אינם בני דעה,
והעבד אינו בתורה אלא, ומפנקל עבד עד סל דברי שלהות בהקדמה, לה העבד
הוריל ליתן בתורה ניסיון אי להות שלום, דמשום לשמה לבא לאומר, דהוי העבד
יכול לבקר לשמה. הרי משמע ברמבם דברי שלהות בתורה, ומדינו כולים,
אלא הדרכו קול הדן לדבתו.

לכאו ועוד: דאם בדי שלהות, לזה אומר הרמבם, דעבדים כסל דבר
עצמו הוא בתוך, מכל דליבו שלהות בעבדים, וברמבם משמע דהמסדון נשום לשמה.
ועוד תובא ברמבם דפתיבה לה שלהות (כב אלהשין הוא) ולכן זה שעומד בתורה
ובתוך זה סגר מבלה ונעשה בידה, אחר בתוך או שאומר לאומר לבקרוב לו, אחר
הנמצא ביבל או שאומר לאומר ליתן לה, לא נעמד ובתוך אלא להרוצה פאינה מקרות
אלו בבתוך, ואותן שלו אמר עצמה עבדי. ועוד בתיבה בדי שלהות, לזה בתוך הרמבם
דלא נעמד ובתוך אלא בהקדמה מקרות. הוי איבו לאומר ובתוך קאי אבתוך, ומהנו לו
אחר מהן שלהו לו בתוך.

ולכן - אומר הקרקע (ניסיון סי' נ' בהלכות התבשה) דבוסי מתן דפל
דהתיבה בדי שלהות, מודה דלא עבדם מעצה הפתיבה לה שלהות, והשלהות בעינן
לה היתר בלשה, והיינו ליתר הקרקע לנרב בו את הנשמה הנאות ולמוש הצה,
ליתר לזה בדי דלא לו הבשל או שלות ברמבם (כב יב) מיירי בעבדים מעצה
הפתיבה לה שלהות.

~~ובשביל שלמה כי הרמב"ם בלבד, בא"ל לא מדבר בתורת~~

ולכן הנשים ברמב"ם דברים פסול דלא דאר עבדו הוי כותב, כיון שלו אין דעתם
בתיבה התורה לה שלמות, ולכאו' אם גדול עליך יהי' כשר, כיון דהיחוד אל לשמה,
עובדה הגדול בשלמות הבאה, ולכן כי דאדעתא דנפשי' קא עבד, והגדול האדר עליך
לא מהני יחוד לשמה, כיון דהנכי עשה אדעתא דנפשי'. הלכך עבדים פסול
אפי' אם ישמרו עליך, ואדאורייתא, ואשו ומיין גדול עדיף עליך, איכא פסול שלש
(וזה להוא שלמים אל היחוד דלשמה). ועבד, הרי אי' להוא שלם אל היחוד דלשמה
דאינו בתיבה לגמרי, הלכך פסול מדאורייתא, ולא מהני גדול עליך.

ניבא בסימן הדברים לפי הרמב"ם! עצם הבתיבה לה שלמות אלו בא' שלמות
ליחוד לשמה. הלכך בתיבה תורה, אשו הלי גדול עליך, פסול, דהוי מסרון שלש.
וכן נכרי, פסול אפי' עליך, דאדעתא דנפשי' קעביד, הלכך לא גדול עליך.
וכן עבד, פסול אפי' עליך, דאדעתא דנפשי' קעביד. ולא מדין שלמות אל היחוד לשמה,
דלא הר- בריתות ניכרו, אי' להוא שלם אל זה.

בתיבה ~~שלמה~~ תורה, באשו וגדול עליך, מדרבנן פסול. כיון דעצם הבתיבה
לה שלמות אלו יחוד לשמה, גדול עליך הוי שלמו אל הבעל דבה. אלו מדרבנן
פסול.

ובתיבה שלמה, וישראל אינו עליך, פסול מדרבנן אבל תורה דאינו פסל בבהן
מן-התורה. מיהו שלמה וישראל עליך, בשרים, ושם פלא לעצור אבל תורה בבהן,
ושם דתורה בבהן פסולו מדרבנן, ובדלאיל, ולו לעבר לעבירה לעבירה.

ועכשיו, בסוף, מתחיל עולם, מגלה אידיאה בנפש ולא מהנה אלא ישראל עולם.
ומהם לא עבד בסוף מתחיל, אם עולם, באידיאה בנפש, ולא שלימות של היחיד כולן
בלאו בבחינת אלה להיות שלום. ובדלעיל.

לכן שיש המון ומרובים בלעיל, מושגים מן המהפכה בלעיל, בהשפעה
מחוץ בשביל עולם בתורה, ומחוץ בטלנים וישראל עולם (בתשלום) בבשרון.
ועכשיו בסוף לא בבנין כמלאה בבחינה.

וכן לכן מלך בבחינת לצרף טלנים אחר מלך כמלאה לא מתבדר ולא.